

GLOSES

IX

L'aplec popular de Sant Llorens, té un encant tant simpàtic i és d'una bellesa tant atractiva i escaient, que hom, concorreguent-hi, s'hi extasia.

Sobre tot si pot anar-s'hi amb quelcom de minestra —millor que un altre te la porti— i ajaçar-te terra enllà, damunt l'herbei i a covert dels raigs solars, per a cruspir-te-la en santa pau familiar o bé amb la colla d'amics barrilaires i cridaners.

Aquelles *cenassense americana*, el coll espitegrat i les mànegues arremangades, són d'un caire tant democràtic i casolà i en un ambient tant sa i pur, que no tenen res que enveïjar a les que nostre amic Cairol ha implantat des d'avui i amb tant bon encert a l'esplèndida terrassa del seu Hotel...

A Sant Llorens, la repartició de les taules, que no cal encomanar amb anticipació, no pot ésser més ben feta i ordenada. Segons frase, que s'ha fet popular, direm que no hi res més recte ni legal, ni just ni equitatiu.

Tothom pot triar-se el lloc, i si el veí no et plau o algú mal intencionat, amb ànim de tacar-te, el frac o l'smoking t'obsequia de trasantó amb un òs o desperdici de la comilona, pots fer-te més enllà, que el terreny és inacable.

Tragejes tant com pots i vols, el porró enlaire o apretant despiatat la inflada botella, i xarriques tant a gust i sorollosament, que verdums i gafarrons fugen de vergonya.

Vas menjant el pollastre en suc o la carn a la graïella, mentre més enllà, una llegió de tiradors —no són ni argelins ni senagalesos— fan les salves a honor teu, mirant de pescar el xaí o el parell de gallines de premi.

I estàs encara, descuarterant un preciós i ros moscatell, o assaborint la dolçosa sucra d'un formós préssec gabaig, que el Jazband, contractat per la imprescindible *Comissió*, romp les primeres notes d'un vals lent, melodiós, de cadència aubriagadora...

I balles, aixecant pols i donant trepitjades, fins que s'acaba.

I han tocat el ball de rams i no el balles —n'hi han— i altres el ballen i no el paguen.

I crides i esvalotes i dones, d'amagat, alguna empenya a un distret o a un que bada.

I quant estàs assedegat vas a refrescar-te la gorja a l'improvitzat Bar on renten —menys mal— tots els vasos en una portadora plena d'aigua al començar i amb barreija d'aixerop, anís, ranci i moscatell quant es plega.

I després, *gallardo y calavera*, fas via cap a vila al costat de dameta endiumengada, que sempre, i més aquest dia, riu per poca cosa, tot oferint-li promeses d'amor i prodigant-li paraules ensucrades amb la boca plena d'avellanes i cacauets torrats.

Entretant, la Lluna, la confidenta dels enamorats, filfrant-se per entre els arbres, somriu joiosa, beatífica i bondadosa, mentre crits d'alegria i cants vibrants de joventut, el diví tresor, omplenen l'espai enlairant-se, enlairant-se...

MÀRIUS

Granja Montnegre

Barcelona